

D E C I Z I E

06 iunie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

Având în componența sa:

Președintele ședinței, judecător:
judecători:

Iulia Sîrcu
Mariana Pitic
Nicolae Craiu
Dumitru Mardari
Dumitru Visternicean

examinând recursul declarat de către Centrul de găzduire și orientare pentru persoanele fără domiciliu stabil,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de către Marcu Emil împotriva Consiliului municipal Chișinău și Centrului de găzduire și orientare pentru persoanele fără domiciliu stabil, intervenient accesoriu Osadci Valeriu privind anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu și repararea prejudiciului moral,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 31 octombrie 2017,

c o n s t a t ă :

La 03 noiembrie 2015, Marcu Emil a depus cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului municipal Chișinău și Centrului de găzduire și orientare pentru persoanele fără domiciliu stabil privind anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu și repararea prejudiciului moral.

A comunicat că la 02 august 2004 a fost angajat în calitate de administrator în cadrul Centrului de găzduire și orientare pentru persoanele fără domiciliu stabil pentru o perioadă nedeterminată, ceea ce se confirmă prin contractul de muncă nr. 3 din aceeași dată anexat la dosar.

La 18 septembrie 2015 prin ordinul directorului Centrului de găzduire și orientare pentru persoanele fără domiciliu stabil nr.27-p a fost sancționat în temeiul art. 86 alin. (1), lit. g) și art. 206 alin. (1), lit. d) Codul muncii cu concediere, din considerentul că a comis o abatere disciplinară în situația în care anterior prin ordinul nr.06-p din 19 ianuarie 2015 a fost sancționat cu mustrare, iar prin ordinul nr. 20-p din 09 iulie 2015 cu mustrare aspră.

Consideră ordinul ilegal și neîntemeiat, iar concedierea sa nemotivată, invocând în acest sens că, la 18 septembrie 2015, efectuând ancheta de serviciu,

angajatorul a depistat precum că reclamantul nu a efectuat controlul medical în termenul stabilit conform ordinului nr.80-a din 03 decembrie 2014, în perioada 03 decembrie 2014 – 20 decembrie 2014.

A mai indicat că prin ordinul nr.32-a din 26 august 2015 a fost temporar suspendat de la executarea obligațiilor de serviciu pe durata anchetei de serviciu, iar prin ordinul nr.37-a din 17 septembrie 2015 a fost rechemat la serviciu, fiind în schimbul de la orele 24-00 și până la ora 08-00, data de 19 septembrie 2015. În circumstanțele descrise nu înțelege care abaterea disciplinară ar fi comis-o la data de 19 septembrie 2015, având în considerație că prin ancheta de serviciu sunt menționate mai multe abateri.

Din conținutul ordinului nr.27-p din 18 septembrie 2015, rezultă că a fost concediat pentru încălcarea repetată, pe parcursul unui an a obligațiilor de muncă, fiindu-i anterior aplicate sancțiuni disciplinare.

La fel, a indicat că în prezenta speță este necesar de verificat faptul dacă pârâtul la aplicarea sancțiunilor disciplinare, inclusiv la concedierea sa dispunea de acordul preliminar a organului sindical.

Din considerentul că administrația care în timpul dat este la conducerea Centrului, intenționat i-a încălcat demnitatea și onoarea, i-a divulgat datele cu caracter personal și consecințele abuzului de serviciu, iar tortura psihică inumană și discriminatoare, s-au reflectat asupra sănătății sale foarte mult, cauzându-i, astfel prejudicii morale, fizice și materiale considerabile, Marcu Emil a depus prezenta cerere de chemare în judecată, solicitând inclusiv în urma concretizării pretențiilor: anularea ordinului directorului Centrului de găzduire și orientare pentru persoanele fără domiciliul stabil nr. 27-p din 18 septembrie 2015, prin care a fost eliberat din funcția de administrator al Centrului, restabilirea în funcția deținută anterior eliberării din funcție, încasarea din contul pârâtului în beneficiul său a salariului pentru absență forțată de la locul de muncă pentru perioada din 01 ianuarie 2015 – 20 decembrie 2016 în sumă de 58398 lei, penalitatea în sumă de 1751 lei, prejudiciul moral în sumă de 5000 lei, precum și cheltuielile de judecată.

Prin încheierea protocolară a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 10 noiembrie 2016, Osadci Valeriu a fost atras în calitate de intervenient accesoriu în cauza civilă sus-indicată (f.d.110).

Prin hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 16 decembrie 2016, cererea de chemare în judecată înaintată de către Marcu Emil a fost respinsă ca fiind neîntemeiată (f.d.117).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 31 octombrie 2017 a fost admis apelul declarat de către Marcu Emil, casată hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 16 decembrie 2016 și pronunțată o nouă hotărâre de admitere a cererii de chemare în judecată. A fost anulat ordinul directorului Centrului de găzduire și orientare pentru persoanele fără domiciliul stabil nr. 27-p din 18 septembrie 2015 „Cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare d-lui Marcu Emil”. A fost restabilit Marcu Emil în funcția de administrator al Centrului de găzduire și orientare pentru persoanele fără domiciliul stabil. A fost încasat din contul Centrului de găzduire și orientare pentru persoanele fără domiciliul stabil în beneficiul lui Marcu Emil salariul pentru absența forțată de la serviciu pentru perioada: 18 septembrie 2015 - 31 octombrie 2017 în sumă de 88251,64 lei și prejudiciul moral în sumă de 5000

lei. A fost dispusă încasarea din contul Centrului de găzduire și orientare pentru persoanele fără domiciliul stabil în beneficiul statului taxa de stat în sumă de 2 755, 62 lei. Hotărârea în partea restabilirii în funcție și încasarea unui salariu mediu lunar în sumă de 3 622,99 lei a fost executată imediat (f.d.159).

Invocînd netemeinicia și ilegalitatea deciziei enunțate, la 28 februarie 2018, Centrul de găzduire și orientare pentru persoanele fără domiciliu stabil a contestat-o cu recurs, solicitînd admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel cu menținerea hotărârii primei instanțe.

În susținerea recursului a indicat că la examinarea cauzei instanța de apel a interpretat eronat normele de drept material, nefiind constatate și elucidate pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii.

La fel, a indicat că, la caz, decizia instanței de apel este ilegală și neîntemeiată și care urmează a fi casată, pe motiv că nu a fost aplicată legea care trebuia să fie aplicată și s-a interpretat în mod eronat legea.

A menționat că Curtea de Apel Chișinău nu a efectuat un examen efectiv asupra argumentelor părții apelante, iar prin omisiunea de a analiza argumentele invocate în apel, părții contestate i s-a încălcat dreptul la un proces echitabil, garantat de art.6 din Convenția Europeană, ceea ce este inadmisibil.

În rezultat, instanța de apel s-a eschivat de la exercitarea obligației impusă prin lege, de îndeplinire a actului de justiție, a examinat superficial circumstanțele cauzei, nu a intrat în esența litigiului și nu a apreciat toate circumstanțele și probele existente ale cauzei, pronunțînd o hotărâre neîntemeiată de admitere a cererii de chemare în judecată, astfel fiindu-i încălcat în mod direct dreptul la judecarea în mod echitabil a cauzei, pe când prima instanță a apreciat corect toate circumstanțele și probele existente ale cauzei (f.d.182-186).

La data de 22 martie 2018, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimatului copia cererii de recurs, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței (f.d.194), iar la 23 aprilie 2018, Marcu Emil a depus referință, solicitînd respingerea recursului declarat de Centrul de găzduire și orientare pentru persoanele fără domiciliu stabil ca fiind inadmisibil (f.d.196-201).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este declarat în termen, avînd în vedere faptul că, decizia recurată a fost pronunțată la 31 octombrie 2017 (f.d.159), iar recursul a fost depus la 28 februarie 2018 (f.d.182), însă la dosar nu există probe care ar confirma faptul că recurenta ar fi recepționat decizia motivată a Curții de Apel Chișinău din 31 octombrie 2017.

Prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 02 mai 2018, recursul declarat de către Centrul de găzduire și orientare pentru persoanele fără domiciliu stabil, a fost considerat admisibil și fără a prejudicia fondul a fost dispusă judecarea acestuia de către completul din 5 judecători (f.d.212).

În conformitate cu art. 441 Codul de procedură civilă, în cazul în care recursul este considerat admisibil, un complet din 5 judecători examinează fondul recursului.

În conformitate cu art. 442 alin. (1) Cod de procedură civilă, judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărîrii atacate, fără a administra noi dovezi.

În conformitate cu art. 444 CPC, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces. Completul din 5 judecători decide asupra oportunității invitării tuturor participanților sau a reprezentanților acestora pentru a se pronunța cu privire la problemele de legalitate invocate în cererea de recurs.

Studiind materialele dosarului în raport cu argumentele invocate în recurs, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră necesar de a admite recursul, de a casa decizia instanței de apel cu remiterea pricinii spre rejudecare în instanța de apel.

În favoarea concluziei enunțate se invocă următoarele argumente.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c) Codul de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze integral decizia instanței de apel și să trimită pricina spre rejudecare în instanța de apel o singură dată dacă eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

După cum denotă actele cauzei, la 02 august 2004 reclamantul Marcu Emil a fost angajat pentru o perioadă nedeterminată în cadrul Centrului de găzduire și orientare pentru persoanele fără domiciliu stabil în calitate de administrator, ceea ce se confirmă prin contractul de muncă nr. 3 din 02 august 2004 anexat la dosar (f.d.10-11).

La fel s-a constatat că prin ordinul directorului Centrului de găzduire și orientare pentru persoanele fără domiciliu stabil nr.06-p din 19 ianuarie 2015, reclamantul Marcu Emil a fost sancționat pentru neîndeplinirea obligațiilor de serviciu, exprimate prin neînlăturarea neajunsurilor depistate (din grupul sanitar WC bărbați/beneficiari), fiindu-i aplicată o sancțiune sub formă de ”mustrare” (f.d. 85), iar prin ordinul directorului Centrului de găzduire și orientare pentru persoanele fără domiciliu stabil nr.20-p din 09 iulie 2015, pentru încălcările repetate din partea administratorului Marcu Emil și pentru atârarea neconștiincioasă față de obligațiunile sale de serviciu, ultimul a fost sancționat disciplinar cu ”mustrare aspră” (f.d.82).

Tot actele cauzei atestă că la 24 august 2015 în privința reclamantului, Marcu Emil a fost inițiată ancheta de serviciu pentru încălcarea regimului specific de organizare, primire și cazare a beneficiarului Melenciuc Valentin (f.d.61).

Conform art. 78 alin. (2) lit. a) Codul muncii, contractul individual de muncă poate fi suspendat din inițiativa angajatorului pe durata anchetei de serviciu, efectuate în condițiile prezentului cod.

Prin dispoziția directorului Centrului de găzduire și orientare pentru persoanele fără domiciliu stabil nr.32-a din 26 august 2015, reclamantul – recurent Marcu Emil începând cu 26 august 2015 pe parcursul petrecerii anchetei de serviciu a fost suspendat temporar din funcția administratorului (f.d.68).

Prin dispoziția directorului Centrului de găzduire și orientare pentru persoanele fără domiciliu stabil nr. 37-a din 17 septembrie 2015, Marcu Emil a fost rechemat pentru îndeplinirea obligațiilor profesionale începând cu 18 septembrie 2015 (f.d.69).

Ulterior, la 18 septembrie 2015, prin ordinul directorului Centrului de găzduire și orientare pentru persoanele fără domiciliu stabil nr.27-p Marcu Emil a fost sancționat în temeiul art. 86 alin. (1), lit. g) și art. 206 alin. (1), lit. d) Codul muncii cu concediere, din considerentul că a comis o abatere disciplinară în situația în care anterior la 19 ianuarie 2015 a fost sancționat prin ordinul nr.06-p cu muștrare, iar la 09 iulie 2015 prin ordinul nr. 20-p cu muștrare aspră, adică pentru încălcarea repetată din partea reclamantului pe parcursul unui an a obligațiilor de muncă (f.d.6).

Din considerentul că, după cum invocă reclamantul că ordinul de concediere este ilegal și neîntemeiat, iar concedierea sa nemotivată, la 03 noiembrie 2015, Marcu Emil a depus prezenta cerere de chemare în judecată, solicitând inclusiv în urma concretizării pretențiilor: anularea ordinului directorului Centrului de găzduire și orientare pentru persoanele fără domiciliul stabil nr. 27-p din 18 septembrie 2015, prin care a fost eliberat din funcția de administrator al Centrului, restabilirea în funcția deținută anterior eliberării din funcție, încasarea din contul pârâtului în beneficiul său a salariului pentru absență forțată de la locul de muncă pentru perioada din 01 ianuarie 2015 — 20 decembrie 2016 în sumă de 58398 lei, penalitatea în sumă de 1751 lei, prejudiciul moral în sumă de 5000 lei, precum și cheltuielile de judecată (f.d.4-5,98-103).

Fiind investită cu judecarea pricinii în cauză, prima instanță a ajuns la concluzia netemeinicii acțiunii, pe care a respins-o ca fiind neîntemeiată.

În susținerea soluției date, instanța de fond a reținut că reclamantul Marcu Emil a încălcat în mod repetat obligațiunile de muncă, fiindu-i aplicate sancțiuni disciplinare, iar ordinul emis la 18 septembrie 2015 cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare sub formă de concediere a fost emis cu respectarea legislației în vigoare, competenței și procedurii și careva motive de anulare nu au fost constatate (f.d.123-128).

Judecând apelul declarat de către Marcu Emil, instanța de apel l-a admis, a casat hotărârea primei instanțe și a pronunțat o hotărâre nouă, prin care a admis cererea de chemare în judecată depusă de către Marcu Emil.

În consolidarea soluției adoptate, instanța de apel a indicat că concluzia primei instanțe despre necesitatea respingerii cererii de chemare în judecată este greșită, or, prima instanță urma să dea apreciere ordinelor de aplicare a sancțiunilor disciplinare în ansamblu cu celelalte probe, inclusiv să stabilească elementele a căror respectare este obligatorie întru legalitatea acestora, condiție ce nu se atestă la caz.

La caz instanța de apel a stabilit lipsa părții motivate a ordinelor de aplicare a sancțiunilor disciplinare, lipsa temeiurilor de fapt și de drept, termenul în care sancțiunea poate fi contestată și organul în care sancțiunea poate fi contestată.

În sensul indicat, instanța de apel a relevat că, ordinele emise privind aplicarea sancțiunilor disciplinare „muștrare” și „muștrare aspră” sunt ilegale, iar subsecvent, ordinul nr. 27-p din 18 septembrie 2015, prin care s-a aplicat sancțiunea disciplinară „concedierea” urmează a fi anulat, ca fiind emis fără respectarea normelor legale relevante și în lipsa faptului abaterii disciplinare din partea apelantului la data de 18 septembrie 2015, motiv pentru care a fost admisă cererea de chemare în judecată.

Judecând pricina în ordine de recurs, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiții a constatat că Curtea de Apel Chișinău la examinarea pricinii a încălcat normele de drept procedural.

În conformitate cu art. 118 alin. (3) Cod de procedură civilă, circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a cauzei sînt determinate definitiv de instanța judecătorească pornind de la pretențiile și obiecțiile părților și ale altor participanți la proces, precum și de la normele de drept material și procedural ce urmează a fi aplicate.

Iar, în conformitate cu art. 373 alin. (1) și (2) CPC, instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță; instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea pricinii, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanța de apel de către participanții la proces.

Reieșind din limitele judecării apelului consfințite în norma enunțată, instanța de recurs reține că contrar acestor prevederi, instanța de apel judecând apelul a trecut în mod superficial asupra circumstanțelor pricinii, referindu-se doar la susținerile intimatului și probelor prezentate de ultimul, fără a examina legalitatea și temeinicia hotărârii supusă apelului sub toate aspectele, în raport cu regulile și legislația ce guvernează litigiul în cauză.

La acest capitol, Colegiul precizează că în contextul prevederilor art. 376 alin. (1) CPC, dispozițiile de procedură privind judecarea pricinilor civile în primă instanță se aplică și în instanța de apel în măsura în care nu sunt contrare dispozițiilor prezentului capitol.

În conformitate cu art. 214 CPC, după ce ascultă explicațiile participanților la proces, instanța judecătorească, luând în considerare opinia acestora, stabilește consecutivitatea cercetării probelor, care poate fi modificată ulterior.

Totodată, potrivit art. 222 CPC, înscrisurilor și proceselor-verbale privind cercetarea înscrisurilor, întocmite la fața locului în modul stabilit la art.125, 127 și 185 alin.(1) lit.j), li se dă citire în ședință de judecată, apoi se prezintă participanților la proces și reprezentanților și, după caz, experților, specialiștilor și martorilor. După aceasta, participanții la proces pot da explicații asupra lor.

Colegiul judiciar reține că, instanța de apel contrar normelor procedurale enunțate, nu a cercetat înscrisurile la care a făcut referire în motivarea deciziei contestate cu recurs, or, probele și înscrisurile cercetate în cadrul ședinței de judecată stau la baza hotărârii adoptate, indiferent de soluție, rezultând din prevederile art. 238 alin.(2) și art. 241 alin.(5) Cod de procedură civilă.

Respectiv, Colegiul consideră întemeiate argumentele recurente invocate în acest sens precum că de către instanța de judecată inferioară nu au fost verificate și cercetate probele prezentate de părți în cadrul dezbaterilor judiciare ale ședințelor de judecată. Tot aici, este de menționat că, din decizia contestată nu se disting careva precizări ce ar demonstra cercetarea acestora și supunerea aprecierii, ci doar se menționează precum că în rezultatul cercetării acestora careva întrebări nu au parvenit (f.d.157).

În această ordine de idei, Colegiul conchide că circumstanțele constatate în raport cu decizia instanței inferioare și procesele verbale ale ședințelor de judecată indică nemijlocit la contradicțiile admise în contextul normelor procedurale civile și respectiv constituie o încălcare a acestora, ceea ce este inadmisibil.

Prin urmare, este cert faptul că omisiunile indicate supra nu pot fi corectate de instanța de recurs, iar decizia contestată urmează a fi casată cu restituirea pricinii pentru rejudecare.

Un alt aspect ce nu urmează a fi omis constituie faptul soluționării intervenirii în proces a persoanei care a fost angajat în locul reclamantului în calitate de administrator în cadrul Centrului de găzduire și orientare pentru persoanele fără domiciliu stabil (a se vedea mutatis mutandis hotărârea CEDO din 22 iulie 2014, Cornea împotriva Republicii Moldova).

Aici, Colegiul judiciar relevă că instanța de fond corect prin încheierea protocolară din 10 noiembrie 2016, l-a atras pe Osadci Valeriu care a fost angajat în locul reclamantului în calitate de administrator în cadrul Centrului de găzduire și orientare pentru persoanele fără domiciliu stabil, în calitate de intervenient accesoriu în cauza civilă sus-indicată (f.d.110), considerând că prin hotărârea instanței de judecată vor fi lezate drepturile și obligațiile sale. Ultimul chiar a fost prezent la câteva ședințe de judecată în prima instanță, însă ulterior dispare ca participant la proces, nefiind indicat nici în hotărârea primei instanțe și nici în decizia instanței de apel. Mai mult decât atât, în instanța de apel, pricina a fost examinată în absența sa, care nu s-a prezentat în ședințele de judecată din motive ce nu-i pot fi imputate și, anume pentru că nu a fost legal citat despre data, ora și locul ședințelor de judecată. Or, la dosar nu există nici o confirmare privind recepționarea de către intervenientul accesoriu Osadci Valeriu a citației sau a înștiințării privind examinarea cauzei în ordine de apel.

În atare împrejurări, instanța de apel admițând apelul, casând hotărârea instanței de fond și adoptând o nouă hotărâre, de admitere a acțiunii a lui Marcu Emil nu a asigurat respectarea principiului disponibilității în drepturi a părților la proces. Or, Osadci Valeriu a fost privat de posibilitatea de a-și formula, argumenta și dovedi poziția procesuală în cadrul procesului de judecată.

În susținerea opiniei enunțate, instanța de recurs reiterează și prevederile art. 6 CEDO, care stipulează că, orice persoană are dreptul la judecarea pricinii ”în mod echitabil”, ceea ce implică, inclusiv, o procedură contradictorie și egalitatea armelor ale părților litigante. Respectarea principiului egalității armelor presupune că fiecare parte trebuie să obțină o posibilitate rezonabilă de a-și prezenta cauza într-o situație egală în raport cu adversarul său, astfel încât între părți să se mențină un echilibru corect. Aceste principii includ și dreptul părții de a fi reprezentată în proces de către o persoană calificată în domeniul dreptului, cu atât mai mult că legislația procesuală națională declară acest drept.

În această ordine de idei, Colegiul judiciar consideră că instanța de apel a examinat pricina cu încălcarea normelor de drept procedural, ceea ce în conformitate cu art. 432 alin. (3) lit. b) și art. 432 alin. (5) CPC, constituie temei de casare a deciziei instanței de apel.

În final, Colegiul menționează că atunci când instanța de apel admite apelul, casează hotărârea instanței de fond și adoptă o nouă hotărâre se prezumă că instanța

de apel rejudecă cauza în volum deplin ca instanța de fond, cu excepțiile stabilite de lege, or apelul este o cale de atac devolutivă.

În acest context, instanța de apel invocând omisiunile primei instanțe la judecarea cauzei, care în opinia ei au servit temei pentru casarea hotărârii, în cadrul rejudecării cauzei în ordine de apel este obligată de a cerceta, analiza și aprecia toate probele prezentate de părți, a stabili circumstanțele de fapt obiective și corecte în viziunea sa, motivându-și concluziile sale și a aplica legea materială și procedurală care guvernează acele circumstanțe.

Mai mult ca atât chiar și atunci când ordinul de eliberare din serviciu ar putea fi anulat pe motive de procedură, instanța de judecată este obligată de a examina și a se expune și în privința veridicității și legalității circumstanțelor de fapt (la toate și nu selectiv) ce au stat la baza emiterii ordinului contestat.

Colegiul subliniază că ordinele de aplicarea a sancțiunilor disciplinare, prin prisma art. 201 alin. (1) Codul muncii care statuează expres că, *sancțiunea disciplinară se aplică prin ordin (dispoziție, decizie, hotărâre), în care se indică în mod obligatoriu: temeiurile de fapt și de drept ale aplicării sancțiunii; termenul în care sancțiunea poate fi contestată; în care sancțiunea poate fi contestată*, nu pot fi recunoscute ilegale, numai în baza unor încălcări de formă și conținut indicate în norma juridică citată, care sunt reglementate și prin alte norme juridice de ordin general (de exemplu: termenul și organul în care sancțiunea poate fi contestată), însă Colegiul acceptă că aceste temeiuri ar putea servi temei pentru anularea ordinului contestat, în cumul cu alte temeiuri.

Colegiul accentuează că concedierea angajatului în baza art. 86 alin. (1) lit g) Codul muncii presupune existența unor sancțiuni aplicate anterior în termen de un an față de angajat. La examinarea cauzei privind contestarea ordinului de concediere în baza art. 86 alin. (1) lit g) Codul muncii, instanța de judecată este obligată de a verifica legalitatea și temeinicia ordinelor anterioare emise în privința angajatului în volum deplin. În acest sens, este relevant ca instanța de judecată să verifice circumstanțele de fapt ce au stat la baza aplicării sancțiunii prin prisma procedurii legale de constatare a abaterii disciplinare în cumul cu procedura emiterii ordinului de sancționare.

Aceste circumstanțe au rămas fără o apreciere adecvată de către instanțele de judecată, deși urmau a fi verificate și analizate minuțios întru soluționarea corectă a litigiului.

Ca urmare, în sensul art. 6 alin. (1) al Convenției, instanța de recurs ține să menționeze că instanțele de judecată, trebuie, să indice cu suficientă claritate motivele pe care-și întemeiază hotărârile, iar având în vedere caracterul determinant al concluziilor sale să precizeze noțiunile, ce implică o apreciere a faptelor supuse aprecierii. De asemenea, noțiunea de proces echitabil impune ca instanța de judecată să nu-și motiveze doar sumar hotărârea sa, ci să examineze efectiv problemele esențiale care-i sunt supuse aprecierii și să nu se mulțumească de a proba pur și simplu concluziile uneia dintre părți.

În contextul dat, instanța de recurs reține că cele descrise cert indică la examinarea superficială a apelului, fără a fi supusă controlului temeinicia și corectitudinea soluției date de prima instanță prin prisma prevederilor legale.

În speță, prezintă relevanță și faptul că folosirea criteriilor pentru determinarea corectă a naturii juridice a litigiului dat, reieșind din specificul acestuia, presupune prin sine lămurirea completă și pe bază de dovezi certe a situației de fapt, care, este diferită de la caz la caz.

Sub aspectul celor relatate se constată că soluția instanței de apel nu conține o argumentare clară din care să rezulte procesul deliberării și adoptării soluției la care s-a ajuns, astfel instanța de recurs fiind în imposibilitate să exercite controlul judiciar asupra unei asemenea soluții și să verifice temeinicia și legalitatea hotărârii atacate cu privire la oricare dintre motivele prevăzute de lege.

Distinct de cele mai sus arătate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că decizia instanței de apel urmează a fi casată cu remiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel.

La rejudecarea pricinii instanța de apel urmează să țină cont de cele menționate și rejudecând pricina, să emită o decizie întemeiată și legală, cu respectarea dreptului părților la un proces echitabil.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c) CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e:

Se admite recursul declarat de către Centrul de găzduire și orientare pentru persoanele fără domiciliu stabil.

Se casează integral decizia Curții de Apel Chișinău din 31 octombrie 2017, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de către Marcu Emil împotriva Consiliului municipal Chișinău și Centrului de găzduire și orientare pentru persoanele fără domiciliu stabil, intervenient accesoriu Osadci Valeriu privind anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu și repararea prejudiciului moral, cu remiterea cauzei spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, de un alt complet de judecată.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac.

Președintele ședinței,
judecător:

Iulia Sîrcu

judecători:

Mariana Pitic

Nicolae Craiu

Dumitru Mardari

Dumitru Visternicean